

ABAD KARARLARI 6

**ABAD- T-406/10 / Karar (Emesa-Trefilería ve
Industrias Galycas v. Komisyon) – AB Şartı 6. ve
47. Madde, Adil Yargılanma Hakkı-Etkili
Başvuru Hakkı**

6- ABAD- T-406/10 / Karar (Emesa-Trefilería ve Industrias Galycas v. Komisyon) – AB Şartı 6. ve 47. Madde, Adil Yargılanma Hakkı-Etkili Başvuru Hakkı

Çevirmen Özeti

Emesa-Trefilería ve Industrias Galycas ile Komisyon arasında görülen dava, Avrupa bölgesel ve ulusal düzeyinde, öngerilme çeliği tedarikçileri arasındaki kota belirleme, müşteri paylaşımı, fiyat belirleme ve fiyat, hacim ve müşterilere ilişkin hassas ticari bilgilerin değişimine dayanan bir karte ile ilişkin olarak, Komisyon tarafından verilen çekişmeli kararın iptali, olmazsa davacılara verilen para cezasının iptali ya da indirilmesi istemiyle açılmıştır. Davacılar, AİHS'nin 6. ve Avrupa Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesinde düzenlenen adil yargılanma hakkını ihlal edildiğini, Komisyon'un davacıları Arcelor Espana tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan yararlandırmamasının eşit muamele ve iyi yönetim ilkelerine aykırı olduğunu ve son olarak Pişmanlık Bildirisi'nin 23. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmişlerdir. Komisyon, davanın reddini istemiştir. Genel Mahkemece, muhataba para cezası veren rekabet alanındaki bireysel bir kararı iptal eden kararın herkese karşı ileri sürülebilir olmaması nedeniyle Divan'ın Komisyon kararı üzerinde tam bir inceleme yapma yetkisinin bulunmadığı; davacıların Komisyon ile işbirliği yapıldığı sırada, işbirliği yapan ana şirketin artık bir parçası olmadıklarından ana şirket tarafından yapılan başvurudan faydalanamayacakları ve ihlalin tespitine yönelik etkili işbirliklerinin de bulunmadığı; davacıların madde kapsamında belgeleri sağlayan teşebbüsler olmamaları nedeniyle Pişmanlık Bildirisi'nin 23. maddesine dayanamayacakları gerekçesiyle, davanın reddine karar verilmiştir.

GENEL MAHKEME KARARI (6. Daire)

15 Temmuz 2015 (*) (1)

(Rekabet-Anlaşmalar, kararlar ve ortak uygulamalar- Avrupa öngerilme çeliği pazarı-Fiyat tespiti, pazar paylaşımı ve hassas ticari bilgilerin değişimi-Avrupa Birliğinin İşleyişine Dair Anlaşma'nın 101. maddesinin ihlalini tespit eden karar-İdari usul sırasında işbirliği-Genel Mahkemenin Usul Kurallarının 139/a maddesi

T-406/10 Davasında,

Davacı taraf:

Arteixo'da (İspanya) kurulmuş olan **Emesa-Trefilería AŞ**,

Vitoria'da (İspanya) kurulmuş olan **Industrias Galycas AŞ**, temsil edenler; Avukatlar A. Creus Carreras and A. Valiente Martin

Davalı taraf:

İlk olarak V. Bottka and F. Castilla Contreras tarafından, daha sonra ise vekil olarak hareket eden V. Bottka ve A. Biolan ve Avukat M. Gray tarafından temsil edilen **Avrupa Komisyonu**,

Müdahil olanlar:

Vekil olarak hareket eden F. Florindo Gijón and R. Liudvinaviciute-Cordeiro tarafından temsil edilen **Avrupa Birliği Konseyinin** desteğiyle

30 Eylül 2010 tarihli C (2010) 6676 sayılı nihai Komisyon kararı ve 4 Nisan 2011 tarihli C (2011) 2269 sayılı nihai Komisyon kararı tarafından tadil edilen, Avrupa Ekonomik Alanı Anlaşmasının 53. maddesi ve ABİDA'nın 101. maddesi uyarınca bir yargılamaya ilişkin 30 Haziran 2010 tarihli C (2010) 4387 sayılı nihai Komisyon kararının iptali ve değiştirilmesi BAŞVURUSU,

GENEL MAHKEME (Altıncı Daire),

(Raportör) Başkan S. Frimodt Nielsen, Hâkim F. Dehousse ve A.M. Collins'den,

Mukayyit: İdareci S. Spyropoulos'dan oluşan

DİVAN,

Yazılı yargılamayı göz önüne alarak ve 26 Haziran 2014 tarihli duruşmaya istinaden, işbu kararı vermiştir.

Karar

Anlaşmazlığın konusu

1. Bu kısmi iptal davası, ABİDA'nın 101. maddesi ve Avrupa Ekonomik Alanı Anlaşmasının 53. maddesi kapsamında, Avrupa, bölgesel ve ulusal düzeyinde kota belirleme, müşteri paylaşımı, fiyat belirleme ve fiyat, hacim ve müşterilere ilişkin hassas ticari bilgilerin değişimine katılan öngerilme çeliği tedarikçileri arasında bir karteli cezalandıran bir dava işlemine ilişkin 30 Haziran 2010 tarihli C (2010) 4387 sayılı nihai Komisyon Kararına karşı açılmıştır.

2. İlk karar Avrupa Komisyonu tarafından aşağıdakilere yöneltilmiştir:

- Arcelor Mittal AŞ,
- Arcelor Mittal Tel Fransa AŞ,
- Arcelor Mittal Fontaine AŞ,
- Arcelor Mittal Verderio Srl,
- EmeAŞ-Trefilería, AŞ ('EmeAŞ'), ilk davacı,
- Industrias Galycas, AŞ ('Galycas'), ikinci davacı,
- Arcelor Mittal España, AŞ (önceden 'Arcelor España'),
- Trenzas y Cables de Acero PSC, SL ('TycAŞ'),
- Trefilerías Quijano, AŞ ('TQ'),
- Moreda-Riviere Trefilerías, AŞ ('MRT'),
- Global Çelik Tel, AŞ ('GSW'),
- SOCITREL — Sociedade Industrial de Trefilaria, AŞ ('Socitrel'),
- Companhia Previdente — Sociedade de Controle de Participações Financeiras, AŞ ('Companhia Previdente'),

- voestalpine Austria Draht GmbH ('Austria Draht'),
- voestalpine AG,
- Fapricela Indústria de Trefilaria, AŞ ('Fapricela'),
- Proderac — Productos Derivados del Acero, AŞ ('Proderac'),
- Westfälische Drahtindustrie GmbH ('WDI')
- Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG ('WDV')
- Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG ('Pampus'),
- Nedri Spanstaal BV ('Nedri'),
- Hit Groep BV,
- DWK Drahtwerk Köln GmbH, AŞarstahl AG (birlikte, 'DWK'),
- Ovako Hjulbro AB,
- Ovako Dalwire Oy AB,
- Ovako Bright Bar AB,
- Rautaruukki Oyj,
- Italcables SpA ('ITC'),
- Antonini SpA,
- Redaelli Tecna SpA ('Redaelli'),
- CB Trafilati Acciai SpA ('CB'),
- ITAS — Industria Trafileria Applicazioni Speciali SpA ('Itas'),
- Siderurgica Latina Martin SpA ('SLM'),
- Ori Martin AŞ,
- Emme Holding SpA ('Emme'), eskiden Trafileria Meridionali SpA ('Trame') olarak biliniyordu.

3. İlk karar Komisyon tarafından iki kez değiştirilmiştir.

4. İlk olarak, Komisyon ilk kararı değiştiren C (2010) 6676 sayılı nihai Kararı ('ilk değiştiren karar') 30 Eylül 2010 tarihinde kabul etmiştir. Esas itibarıyla, ilk değiştiren kararın bazı şirketlere getirilen para cezalarının miktarını azaltma etkisi bulunuyordu. Bu şirketler; Arcelor Mittal Verderio, Arcelor Mittal Fontaine and Arcelor Mittal Wire France, Arcelor Mittal España, WDI ve WDV'dir.

5. İlk değiştiren karar ilk kararın tüm muhataplarına tebliğ edilmiştir.

6. İkinci olarak, Komisyon, 4 Haziran 2011 tarihinde, ilk kararı değiştiren C (2011) 2269 sayılı nihai Kararı (ikinci değiştiren karar) kabul etmiştir. Esas itibarıyla, ikinci değiştiren karar, diğerleri arasında, bazı şirketlere getirilen para cezalarının miktarını azaltıcı etkiye sahiptir. Bu şirketler; (i) Arcelor Mittal, Arcelor Mittal Verderio, Arcelor Mittal Fontaine

ve Arcelor Mittal Wire Fransa ve (ii) SLM and Ori Martin'dir. Sadece bu şirketler ikinci değiştiren kararın muhataplarıdır.

7. Uygun olduğu hallerde, Mahkemenin insiyatifiyle, ilk karara karşı dava açan tüm şirketler, ikinci değiştiren kararı almıştır.
8. Emesa ve Galycas'a Divan tarafından, ilk karara yapılan değişikliklerden çıkarılabilecek sonuçlar hakkında, iddialarının içeriğine bağlı kalınarak sorular sorulmuş ve iddialarını ve talep sonuçlarını bu olası sonuçları dikkate almak suretiyle uyarılma fırsatı verilmiştir.
9. Dolayısıyla, ilk ve ikinci değiştiren kararlar tarafından değiştirilen ilk karar, bu dava kapsamında 'çekişmeli karar'ı teşkil eder.
10. İlk karar, ilk değiştiren karar, ikinci değiştiren karar veya ilk kararın bazı muhatapları tarafından ödeme güçlerinin yeniden değerlendirilmesine yönelik yapılan başvuruların ardından Komisyon tarafından gönderilen yazılara karşı yirmi sekiz dava açılmıştır (*Davalar T-385/10 ArcelorMittal Wire Fransa ve Diğerleri-Komisyon; T-388/10 Productos Derivados del Acero-Komisyon; T-389/10 SLM-Komisyon; T-391/10 Nedri Spanstaal-Komisyon; T-393/10 Westfälische Drahtindustrie ve Diğerleri-Komisyon; T-398/10 Fapricela- Komisyon; T-399/10 ArcelorMittal España - Komisyon; T-406/10 EmeAŞ-Trefilería and Industrias Galycas - Komisyon; T-413/10 Socitrel - Komisyon; T-414/10 Companhia Previdente - Komisyon; T-418/10 voestalpine ve voestalpine Wire Rod Austria - Komisyon; T-419/10 Ori Martin - Komisyon; T-422/10 Trafilerie Meridionali - Komisyon; T-423/10 Redaelli Tecna - Komisyon; T-426/10 Moreda-Riviere Trefilerías - Komisyon; T-427/10 Trefilerías Quijano - Komisyon; T-428/10 Trenzas y Cables de Acero - Komisyon; T-429/10 Global Steel Wire - Komisyon; T-436/10 Hit Groep - Komisyon; T-575/10 Moreda-Riviere Trefilerías - Komisyon; T-576/10 Trefilerías Quijano - Komisyon; T-577/10 Trenzas y Cables de Acero - Komisyon; T-578/10 Global Steel Wire - Komisyon; T-438/12 Global Steel Wire - Komisyon; T-439/12 Trefilerías Quijano - Komisyon; T-440/12 Moreda-Riviere Trefilerías - Komisyon; T-441/12 Trenzas y Cables de Acero - Komisyon; T-409/13 Companhia Previdente ve Socitrel - Komisyon).*

Uyuşmazlığın arka planı

1. Yargılamanın konusunu oluşturan sektör

Ürün

11. Komisyon tarafından cezalandırılan kartel, metal kablolarından ve tellik çubuktan oluşan demetleri ve diğerleri arasında ilk olarak, balkonlar, temel kazıkları veya borular için kullanılan öngerilmeli beton için kullanılan çeliği ve ikinci olarak, sonradan gerilmeli beton, yapısal mühendislik, yer altı mühendisliği ve köprü inşası için kullanılan çeliği ifade eden öngerilme çeliğiyle ilgiliydi. (çekişmeli karar, 2. gerekçe).
12. Öngerilme çeliği ürün çeşidi çeşitli türde tek öngerilme çeliği tellerini (örneğin; düz, parlak veya galvaniz kaplı; nervürlü, girintili çıkıntılı) ve ayrıca çeşitli öngerilme çeliği demetleri (örneğin; parlak, girintili çıkıntılı, polietilen kaplı veya metalik kaplı

demetler) içermektedir. Önerilme çeliği demetleri 3 veya 7 telden oluşur. Öngerilme çeliği değişik çaplarda satılır. Özel demetler örneğin galvanize edilmiş veya kaplanmış-yağlanmış veya cilalanmış- ve payandalar örneğin -galvanize edilmiş, kaplanmış demet ve köprü inşası için galvanize tel- Komisyon tarafından dikkate alınmamıştır (çekişmeli karar, 3. ve 4. gerekçeler).

13. Çekişmeli kararda ayrıca birçok ülkede ulusal makamların teknik onayının zorunlu olduğu belirtilmektedir. Belgeleme prosedürleri yaklaşık olarak altı ayı gerektirmektedir. (çekişmeli karar, 5. gerekçe).

Arz yapısı

14. Çekişmeli karar uyarınca, kartel üyeleri hep birlikte Avrupa Ekonomik Alanındaki satışların yaklaşık % 80'ini kontrol etmişlerdir. Birçok ülkede daha büyük üreticilerin birkaçı bazı yerel üreticilerle birlikte yer almıştır. Bu büyük üreticilerin çoğu ayrıca öngerilme çeliği için en önemli maliyet unsuru teşkil eden bir hammadde olan tel çubuğu da üreten çelik gruplarına aittir. Kartelde olmayan şirketler hammaddelerini pazardan satın almak zorunda iken, karteldeki şirketler daha çok grupları içindeki kaynaklara dayanmıştır. Çekişmeli kararda tespit edilen ihlalin toplam süresi boyunca, endüstri, öngerilme çeliğinin önemli ve kalıcı aşırı kapasitesini rapor etmiştir. (çekişmeli karar, 98. ve 99. gerekçeler).
15. 2001 yılında Avrupa Ekonomik Alanındaki öngerilme çeliği satışlarının değeri aynı yıl yaklaşık 600. 000 ton toplam hacim için takriben 365 milyon Euro'dur. Bu ortalamalar ülkeden ülkeye farklı olmakla birlikte, bu satışların yaklaşık % 20-25'i öngerilme çeliği teli, % 75-80'i ise öngerilme çeliği demetinden oluşmuştur. İtalya en yüksek öngerilme çeliği tüketimi yapan ülke olmuştur (Avrupa Ekonomik Alanındaki öngerilme çeliği satışlarının yaklaşık % 28'i). Diğer büyük tüketici ülkeler İspanya (% 16), Hollanda, Fransa, Almanya ve Portekiz'dir. (her biri % 8-10) (çekişmeli karar, 100. gerekçe)

Talep yapısı

16. Çekişmeli karara göre, öngerilme çeliği için talep yapısı oldukça farklı unsurdan oluşmuştur. Prefabrik yapı materyali üreticileri ve uzmanlaşmış mühendis şirketleri öngerilme çeliğini inşaatlarda, örneğin yapıları veya köprüleri sağlamlaştırmak için kullanmışlardır. Müşteri tabanı, çok az sayıda büyük alıcılar, örneğin Avrupa Birliğinde öngerilme çeliği tüketiminin % 5-10'undan sorumlu olan ve sonradan Consolis Oy AB olan Addtek International Oy ve çok sayıda daha küçük alıcıdan oluşmuştur. (çekişmeli karar, 101. ve 102. gerekçeler)
17. Ticari alışkanlıklar bir üye Devletten diğerine farklılık göstermiştir. Öngerilme çeliği üreticileri ve müşterileri genellikle altı veya on iki aylık çerçeve sözleşmeler yapmıştır. Daha sonra, talebe bağlı olarak, müşteriler kabul edilen ücretten kararlaştırılan hacim kapsamında tonaj sipariş etmiştir. Sözleşmeler ek müzakerelerin ardından düzenli olarak uzatılmıştır (çekişmeli karar, 103. gerekçe).

18. ekişmeli kararda belirtilen hususlara göre, ilgili süre zarfında kartel tarafından yapılan öngerilme çeliği satışlarının hacimleri, Avrupa Birliği ye Devletleri arasındaki ticaretin yoğun olduğunu göstermektedir. Avrupa Ekonomik Alanının her tarafında öngerilme çeliği üretilmiş ve pazarlanmıştır. (ekişmeli karar, 104. gerekçe).

2. Emesa ve Galycas

19. Arteixo’da (İspanya) bulunan bir şirket olan Emesa 5 Aralık 1984 tarihinde kurulmuştur. 19 Ekim 1989 tarihinden 31 Mart 1995 tarihine kadar Emesa, tüm hüküm ve tasarrufu İspanya devletinin bir firması olan Empresa Nacional Siderrgica Aş’ ye (ayrıca ‘Ensidesa’ olarak da adlandırılmaktadır) ait bir alt kuruluğu olmuştur.
20. Yeniden yapılandırmanın 12 Nisan 1994 tarihli bir Komisyon kararıyla onaylanmasının ardından, 1995 yılında İspanyol kamu elik endüstrisi yeniden düzenlenmiştir. 31 Mart 1995 tarihinde Ensidesa holdingini, yeni oluşturulan bir şirket olan CSI Productos Largos Aş’ye ayni katkı yoluyla devretmiştir ve Ensidesa birkaç yıl boyunca elik üreticisi olarak faaliyet göstermeye devam etmiştir. 2 Nisan 1995 tarihinde İspanya Devleti, CSI Productos Largos’un tüm hisselerini yeni kurulmuş bir holding şirketi olan CSI Corporación Siderrgica Aş’ye vermiş ve böylece Emesa ve Galycas’ın kontrolünü eline almıştır. Yine 2 Nisan 1995 tarihinde İspanya Devleti, (CSI Corporación Siderrgica aracılığıyla) CSI Planos Aş isimli başka bir yeni şirketin sermaye hissesinin % 100’n elde etmiştir. İspanya Devleti, tüm holdingin adım adım satıldığı 23 Temmuz 1997 tarihine kadar, Emesa ve Galycas’ın (CSI Corporación Siderrgica ve daha sonra Aceralia aracılığıyla) dolaylı sahibi olmaya devam etmiştir.
21. 23 Temmuz 1997 tarihi itibariyle, o zamana kadar CSI Corporación Siderrgica’nın bağlı kuruluğu olan CSI Planos, CSI Corporación Siderrgica ve CSI Productos Largos’un (ve böylece Emesa ve Galycas’ın da) tek hissedarı haline gelmiştir. CSI Planos 1 Eylül 1997 tarihinde şirket adını Aceralia Corporación Siderrgica Aş (şu anda Arcelor Mittal Espaņa Aş) olarak değiştirmiştir. Ertesi gün, 2 Eylül 1997 tarihinde, CSI Corporación Siderrgica’nın tüm aktifleri ve pasifleri Aceralia’ya devredilmiştir ve daha sonra CSI Corporación Siderrgica feshedilmiştir. Bu nedenle, (nceden CSI Planos olarak adlandırılan) Aceralia CSI Corporación Siderrgica’nın 2 Nisan 1995 tarihinden 23 Temmuz 1997 tarihine kadar olan borçlarını devralmıştır. 1997 yılının sonundan itibaren, Acerlia artık bir devlet şirketi değildir. Aceralia’nın özelleştirilmesi  aşamada gerçekleştirilmiştir. İlk olarak, Arbed Aş, Aceralia’nın % 35 hissesini almıştır. Daha sonra, Corporación JM Aistrain ve Corporación Gestamp adlı iki İspanyol sanayi ortağı Aceralia’nın sırasıyla % 13.242 ve % 6.627’sini elde etmiştir. Son olarak, şirketin hl kamunun elinde bulunan kalan hisseleri, İspanyol Menkul Kıymetler Borsasında 10 Aralık 1997 tarihinde sonlandırılan halka arzda satılmıştır.

22. 18 Şubat 2002 tarihinden itibaren, Aceralia'nın (artık Arcelor Mittal España) Arbed ve Usinor AŞ (artık now Arcelor Mittal Fransa) ile birleşmesinden sonra, Aceralia Arcelor AŞ başkanlığındaki Arcelor Grubun bir parçasını oluşturmuştur. Şubat 2002 tarihinde üç grubunun bütünleşmesinden sonra, Arcelor üç bağlı kuruluşun (Aceralia, Arbed ve Usinor) her birinin sermaye payının % 95'inden fazlasına sahip olmuştur.
23. Emesa 2004 tarihine kadar, yani Emesa'nın ihlal sona erdikten sonra 15 Nisan 2004 tarihli Hisse Alım Anlaşmasıyla Companhia Previdente tarafından % 100 olarak alındığı zamana kadar, Aceralia'nın (doğrudan veya dolaylı olarak) tam olarak mülkiyetinde olmaya devam etmiştir.
24. 2001 yılında Emesa'nın Avrupa Ekonomik Alanındaki toplam öngerilme çeliği cirosu 24.513.197 Euro, 2009 yılında dünya genelindeki birleştirilmiş cirosu ise 27.125.319 Euro olmuştur.
25. Şirket merkezi Vitoria'da (İspanya) bulunan Galycas 1963 yılında kurulmuştur ve mevcut adını ve şirket yapısını 3 Temmuz 1972 tarihinden itibaren sürdürmeye devam etmektedir. Ensidesa, Galycas'ı 30 Nisan 1992 tarihinde almıştır.
26. Emesa gibi Galycas da 2 Nisan 1995 tarihinden beri, ilk olarak CSI Corporación Siderúrgica AŞ'nin (CSI Productos Largos yoluyla) ve daha sonra Aceralia'nın % 100 bağlı kuruluşu olmuştur. 18 Şubat 2002 tarihinden itibaren, 2004 yılında yani iddia olunan ihlal sona erdikten sonra ve Emesa 15 Nisan 2004 tarihli Hisse Alım Anlaşmasıyla Companhia Previdente tarafından %100 alındığı zamana kadar, Galycas Aceralia'nın (doğrudan veya dolaylı olarak) tam olarak mülkiyetinde olmaya devam etmiştir.
27. 2001 yılında Galycas'ın Avrupa Ekonomik Alanındaki toplam öngerilme çeliği cirosu 6.348.809 Euro, 2009 yılında dünya genelindeki birleştirilmiş cirosu ise 9.140.514 Euro olmuştur.

3. İdari prosedür

28. 9 Ocak 2002 tarihinde, Bundeskartellamt (Alman rekabet makamı), eski bir WDI çalışanının işten çıkarılmasıyla ilgili Alman yerel iş mahkemesindeki bir davaya ilişkin belgeleri Komisyon'a tevdi etmiştir. Bu çalışan ABİDA'nın 101. maddesinin öngerilme çeliği konusunda ihlaline karışmış bulunduğunu iddia etmiştir. Bu bağlamda, katılan teşebbüsler ve ihlale ilişkin ilk bilgilere ilişkin açıklama yapmıştır (çekişmeli karar, 105. gerekçe).

İlk pişmanlık başvurusu ve Alman Ekonomik Komisyonuna verilen muafiyet

29. 18 Haziran 2002 tarihinde, Alman Ekonomik Komisyonu, öngerilme çeliği ile ilgili olarak ABİDA'nın 101. maddesinin, kendisini ve diğerlerini kapsayan ihlali hakkında Komisyona bir memorandum sunmuştur. Bu bağlamda, Alman Ekonomik Komisyonu, kartel davalarında para cezalarından muafiyete ve para cezalarının indirilmesine ilişkin 19 Şubat 2001 tarihli Komisyon bildirisinden yararlanma beklentisini ifade etmiştir (OJ 2002 C 45, s. 3; 'Pişmanlık Bildirisi') (çekişmeli karar, 106. gerekçe).

30. 3 Temmuz 2002 tarihinde, Alman Ekonomik Komisyonu temsilcileri Komisyon ile görüşmüş ve pişmanlık prosedürü tartışılmıştır. 19 Temmuz 2002 tarihinde, Komisyon önerilme çeliği üreticilerinin AB genelindeki iddia olunan karteliyle bağlantılı olarak ABİDA'nın 101. maddesinin ihlal edildiğini tespit etmesine imkân sağladığını düşündüğü delilleri ilk sunan Alman Ekonomik Komisyonu olduğu için Pişmanlık Bildirisinin 8/b maddesi kapsamında şartlı muafiyet vermiştir.

Teftişler ve bilgi talepleri

31. 19 ve 20 Eylül 2012 tarihinde, Komisyon, diğerleriyle birlikte, 6 Şubat 1962 tarihli 17 no.lu Konsey Tüzüğü'nün 14/2 veya 14/3. maddeleri, [101 ABİDA] ve [102 ABİDA] maddelerinin uygulanmasına ilişkin ilk Tüzük uyarınca, ayrı ayrı alt kuruluşları veya bağlı teşebbüsleri ile birlikte WDI, DWK, TycAŞ, Nedri, ITC, Redaelli, Itas, SLM ve Edilsider (Tréfileurope Italia Srl'nin satış temsilcisi olan Bay V'nin sahibi olduğu şirket, şu anda Arcelor Mittal Verderio) taşınmazlarında teftişler yapmıştır. (OJ, İngilizce Özel Sayı 1959-1962, s. 87) (çekişmeli karar, 108. gerekçe).
32. 19 Eylül 2002 tarihinden itibaren, Komisyon, [ABİDA 101] ve [ABİDA 102] maddeleriyle (OJ 2003 L 1, s. 1) getirilen rekabet kurallarının uygulanmasına ilişkin 17 no.lu Tüzüğü'nün 11. maddesi ve 16 Aralık 2002 tarihli 1/2003 (AT) sayılı Konsey Tüzüğü'nün 18. maddesi uyarınca, ilk kararın muhatabı olan teşebbüslere, ana şirketlerine, diğer şirketlere, belli bireylere (emekli bir Redaelli çalışanı ve daha sonra bir ticari danışman ve Edilsider aracılığıyla Tréfileurope Italia'nın bir satış temsilcisi) ve bazı ticaret birliklerine bir çok bilgi talebi göndermiştir (çekişmeli karar, 109. gerekçe).
33. 7 ve 8 Haziran 2006 tarihinde Komisyon, Redaelli'nin eski bir çalışanının aile üyesinin taşınmazında (stüdyo) teftiş yapmıştır (çekişmeli karar, 114. gerekçe).

Diğer pişmanlık uygulamaları ve Komisyon tarafından verilen yanıtlar

34. Çekişmeli kararın muhatapları arasından ITC, Nedri, SLM, Redaelli ve WDI gibi bazıları, Pişmanlık Bildirisi kapsamında resmi pişmanlık başvurularında bulunmuşlardır. Tycsa pişmanlık başvurusunda bulunmadan rekabeti engelleyici anlaşmaların varlığını teyit etmiştir (çekişmeli karar, 110. gerekçe).
35. 21 Eylül 2002 tarihinde ITC, eşzamanlı olarak önerilme çeliği üreticilerinin 1979 ve 2002 yılları arasındaki toplantılarına ilişkin delil sunarak pişmanlık başvurusunda bulunmuştur. Şirket ayrıca 11 Kasım 2002 tarihinde kurumsal bir beyan sunmuştur. Komisyon, ITC'nin Pişmanlık Bildirisinin 21. maddesi kapsamında öngörülen koşulları karşılamaya devam etmesi şartıyla 10 Ocak 2003 tarihinde para cezalarının % 30-40 düzeyinde şartlı olarak indirilmesini kabul etmiştir (çekişmeli karar, 111. gerekçe).
36. 17 Ekim 2002 tarihinde Tycsa, bilgi talebi için, olayı kabul eden ve kendi aleyhinde delil sunan bir cevap göndermiştir. 21 Ekim 2002 tarihinde bilgi talebine yanıt veren Redaelli, kendi aleyhinde deliller sunmuş ve 20 Mart 2003 tarihinde Pişmanlık

Bildirisinden yararlanmaya yönelik resmi bir talep ibraz etmiştir. Bilgi talebine yanıt veren Nedri, 23 Ekim 2002 tarihinde delil sunmuş ve Pişmanlık Bildirisinden yararlanmayı talep etmiştir. 25 Ekim 2002 tarihinde Emesa kendi aleyhinde bazı suçlayıcı beyanlar içeren deliller sunmuştur. 30 Ekim 2002 tarihinde bilgi talebine yanıt veren SLM, para cezasının indirilmesi için başvuruda bulunmuştur. 4 Kasım 2002 tarihinde ve daha sonra 6 Mart ve 11 Haziran 2003 tarihlerinde, Tréfileurope bilgi talebine cevaben kendi aleyhinde suçlayıcı bilgiler sunmuş ve Pişmanlık Bildirisi başvurusuna yönelik kurumsal bir beyan ibraz etmiştir. 17 Mart 2004 tarihinde Galycas, olayları kabul ederek ve bazı suçlayıcı beyanlar sağlayarak bilgi talebine yanıt vermiştir. 19 Mayıs 2004 tarihinde, WDI Pişmanlık Bildirisine başvuru için kurumsal bir açıklama sunmuştur. 28 Haziran 2007 tarihinde, Komisyon'la diğer temasları arasında Arcelor Mittal, eski bir Emesa çalışanının 1992-2002 dönemini kapsayan eş zamanlı elle yazılmış defterlerini (Emesa defterleri) içeren bir pişmanlık başvurusu göndermiştir (çekişmeli karar, 112. gerekçe).

37. Pişmanlık başvurusunun ardından, Komisyon 19 Eylül 2008 tarihli yazıları Nedri ve WDI'ya göndermiş ve onları para cezalarından muafiyetin söz konusu olmadığını ve Pişmanlık Bildirisinin 26. maddesi uyarınca, bu bildirin 23/b maddesinde öngörülen sırada para cezasının indirilmesi başvurusunda bulunmanın amaçlandığı konusunda bilgilendirmiştir. Aynı gün, Komisyon ayrıca Redaelli'ye ve SLM'ye pişmanlık başvurularını reddeden yazılar göndermiştir (çekişmeli karar, 113. gerekçe).

Prosedürün başlatılması ve itirazların beyanı

38. 30 Eylül 2008 tarihinde Komisyon, Emesa ve Galycas'ı da kapsayan birkaç şirkete yöneltilen itiraz beyanlarını kabul etmiştir.
39. İtiraz beyanlarının tüm muhatapları Komisyona yapılan itirazlara ilişkin olarak yazılı yorumlar sunmuştur.

Dosyaya erişim ve sözlü duruşma

40. İtiraz beyanının muhatapları Komisyonun dosyasına bir DVD kopyası şeklinde erişim sağlamıştır. DVD ile birlikte bu şirketler, soruşturma dosyasında yer alan belgeleri belirten ve her bir belgenin erişilebilirlik derecesini gösteren bir liste almıştır. DVD'nin onlara iş sırlarını ve diğer gizli bilgileri içeren belgeler veya belge bölümleri hariç olmak üzere soruşturma sırasında Komisyon tarafından elde edilen tüm belgelere tam erişim verdiği konusunda bilgilendirilmişlerdir. Pişmanlık belgelerine erişim Komisyon binasında verilmiştir.
41. 11 ve 12 Şubat 2009 tarihlerinde sözlü duruşma yapılmıştır. HIT Groep, Emesa ve Galycas hariç olmak üzere itiraz beyanının gönderildiği teşebbüsler bu duruşmada yer almıştır.
42. On dört teşebbüs ayrıca, 1/2003 sayılı Tüzüğün (OJ 2006 C 210, s. 2) 23/2-a maddesi uyarınca getirilen para cezalarının belirlenmesi yöntemine ilişkin Rehber İlkelerin 35.

maddesi kapsamında ödeme güçlerinin olmadığını ileri sürmüşlerdir. Bu talebi destekleyici delil sağlamışlardır.

Daha fazla bilgi talepleri

43. Daha sonra Komisyon, diğerlerine ilaveten, kurumsal yapılarına ilişkin belirli konulara netlik kazandırmak amacıyla GSW, MRT, TycAŞ, TQ, Companhia Previdente ve Socitrel'e bilgi taleplerini göndermiştir. Bu şirketler 6 Mart ve 15 Nisan 2009 tarihleri arasında yanıt vermiştir.
44. Komisyon ayrıca, grupların cirosunun yanı sıra ilgili ürünlerin satışlarının değerini belirlemek için ilk kararın tüm muhataplarına bilgi talepleri göndermiştir. Tüm muhataplar bu taleplere cevap vermiştir.

4. Çekişmeli karar

45. Çekişmeli karar, Avrupa, bölgesel ve ulusal düzeyinde kota belirleme, müşteri paylaşımı, fiyat belirleme ve fiyat, hacim ve müşterilere ilişkin hassas ticari bilgilerin değişimine katılan öngerilme çeliği tedarikçileri arasındaki bir kartele ilişkindir. Çekişmeli kararın 1. gerekçesine göre, bu teşebbüsler böylelikle ABİDA'nın 101/1 maddesini ve 1 Ocak 1994 tarihinden itibaren Avrupa Ekonomik Alanı Anlaşması'nın 53/1 maddesini münferiden ve sürekli olarak ihlal etmişlerdir. Bu yasadışı davranış, en azından 1984 yılının başından 19 Eylül 2002 tarihine kadar devam etmiştir.
46. Soruşturma 18 teşebbüsü içermektedir. Çekişmeli kararın 122 ilâ 133. gerekçelerinde yargılamanın konusunu oluşturan kartel anlaşmaları genel hatlarıyla anlatılmaktadır. Bu gerekçelerde açıklanan gerçekler uyumsuzluğun arka planının daha iyi bir şekilde anlaşılmasını sağladığı için aşağıda özetlenmiştir.
47. En azından 1980'li yılların başından (1984) 19 ve 20 Eylül 2002 tarihlerindeki Komisyon teftişlerine kadar, öngerilme çeliği sektöründe aktif olan bazı şirketler, kısmen veya tamamen, 'Zürih' ve 'Avrupa' aşamasından oluşan pan-Avrupa düzenlenmesinde veya duruma göre ulusal veya bölgesel anlaşmalarda yer almıştır. Pan-Avrupa veya ulusal ya da bölgesel düzenlemeler, aşırı üretim kapasiteleriyle nitelendirilen ve gelişmekte olan bir Avrupa pazarında fiyatların düşmesini önlemek için dengenin sürdürülmesi şeklindeki aynı genel amacı paylaşmışlardır. Bu nedenle, şirketler, sürekli olarak, kotalar, fiyatlar veya tüketici paylaşırma konularında anlaşarak iç pazarda veya ihracat pazarlarında sert rekabetten kaçınmaya çalışmışlardır.
48. Pan-Avrupa düzenlemesinin ilk aşaması Zürih Kulübü olarak anılmaktadır. Dolayısıyla, 1 Ocak 1984 tarihinden 9 Ocak 1996 tarihine kadar, o sıralarda fiyat üzerindeki güçlü baskının akabinde, Tréfileurope AŞ, Nedri, WDI, DWK ve başka diğer İtalyan şirketlerini temsil eden Redaelli (en azından 1993 ve 1995 yıllarından itibaren), her bir ülke için (Almanya, İspanya, Fransa, İtalya, Avusturya, Benelux) kotaları koymuş, müşterileri paylaşmış, fiyatları belirlemiş ve hassas ticari bilgi alışverişinde bulunmuştur. İspanyol üreticiler Emesa 1992 yılında ve Tycsa 1993 yılında onların

arasına katılmış ve hemen hemen aynı zamanda ilk olarak 'Club España'da bulunan diğer İspanyol üreticileriyle ve daha sonra Portekiz üreticileriyle birlikte İber pazarıyla ilgili olarak bölgesel düzeyde görüşmeye başlamıştır. 1980'li yıllarda Zürih Kulübü toplantıları genellikle Zürih'te (İsviçre) ve 1990'lı yıllardan itibaren Düsseldorf'ta (Almanya) gerçekleşmiştir.

49. En geç 23 Ocak 1995 tarihinden itibaren ve 1995 yılının geri kalanı boyunca, İtalyan şirketler Redaelli, ITC, CB ve Itas (son üçü genellikle Redaelli tarafından temsil edilmiştir) diğer Zürih Kulübü üreticileriyle birlikte İtalyan üreticilerin ve İtalya'daki ve Avrupa'nın geri kalanındaki diğer Zürih Kulübü üreticilerinin satışlarını kapsayacak (gözden geçirilmiş) bir kota anlaşması görüşmelerinde bulunmuştur. İtalyan üreticilerin talep ettiği ihracat kotalarının çok yüksek olduğu düşünüldüğünden sonunda hiçbir anlaşmaya varılamamıştır. Bu durum son kayıtlı toplantısı 9 Ocak 1996 tarihinde gerçekleşen Zürih Kulübünün dağılmasına sebep olmuştur.
50. 5 Aralık 1995 tarihinde İtalyan şirketler Redaelli, ITC, CB ve Itas, bununla beraber, kendi aralarında hem İtalyan pazarı içerisinde hem de İtalya'dan Avrupa'nın kalanına ('İtalya Kulübü') yapılan ihracatlara ilişkin bir kota belirleme anlaşması yapmıştır. Bu İtalyan şirketlerine daha sonra (yine) Tréfileurope and Tréfileurope Italia, SLM, Trame, TycAŞ, DWK ve Austria Draht katılmıştır. Kota düzenlemesinin uygulanmasını izlemek, fiyatları belirlemek ('extra' adı verilen sürşarj dahil olmak üzere), müşterileri paylaşmak/dağıtmak ve hassas ticari bilgi alışverişinde bulunmak amacıyla düzenli olarak toplanmıştır. Bu amaçların hepsi Komisyon teftişine kadar gerçekleşmiştir. Paydaşlar, düzenli olarak İtalya'da fiyatları kontrol eden ve müşterilere satılan gerçek hacmi kontrol eden bağımsız bir üçüncü taraf yoluyla gelişmiş bir izleme sistemi yürütmüşlerdir.
51. Zürih Kulübü ve İtalya Kulübü arasında özel bir koordinasyon bulunuyordu. Redaelli ve daha sonra Tréfileurope pan-Avrupa üyelerini bilgilendirmiştir. İtalya Kulübündeki katılımcılar her iki kulüpte yer alan Redaelli ve daha sonra Tréfileurope, DWK ve Tyc AŞ aracılığıyla da bilgilendirmiştir.
52. Bu doğrultuda, 1996 yılı boyunca, İtalyan şirketler (en azından Redaelli, CB, ITC ve Itas), Tyca ve Tréfileurope, her bir katılımcının Güney ülkelerine (Belçika, İspanya, Fransa, İtalya ve Lüksemburg) giriş oranını belirleyen ve diğer Kuzey Avrupa üreticileriyle birlikte kota görüşmeleri yapmak için bir girişim başlatan özel bir anlaşmanın (Güney Anlaşması) müzakeresini yapmış ve anlaşmaya varmıştır.

Avrupa Kulübü ve bölgesel düzenlemeler

53. Zürih Kulübü krizini aşmak için eski katılımcıları (fakat, başta Redaelli olmak üzere İtalyan üreticilerin daha az düzenli katılımıyla birlikte) Ocak 1996 ve Mayıs 1997 tarihleri arasında düzenli olarak toplanmaya devam etmiştir. Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK, TycAŞ ve Emesa (daimi üyeler) belirli bir referans bölgesi ve belirli bir döneme (1995 yılının dördüncü çeyreğinden 1997 yılının ilk çeyreğine kadar) ait rakamlar bazında hesaplanan kotaları paylaştıkları revize edilmiş bir pan-Avrupa düzenlenmesi

üzerinde Mayıs 1997 tarihinde en sonunda mutabakata varmışlardır. Pan-Avrupa düzenlemesinin bu ikinci aşaması 'Avrupa Kulübü' olarak anılmaktadır.

54. Buna ek olarak, daimi üyeler müşterileri paylaşmış ve (hem ülkeye hem de müşteriye özgü) fiyatları belirlemiştir. Münferit ülkelerdeki düzenlemelerin uygulanmasından ve aynı ülkelerde veya aynı müşteriler bakımından aktif olan diğer ilgili şirketlerle koordinasyondan sorumlu koordinatörlerin atanması dahil olmak üzere koordinasyon kuralları üzerine anlaşmışlardır. Ayrıca, temsilcileri düzenlemelerin uygulanmasını izlemek için farklı düzeylerde (müdürler ve satış temsilcileri) düzenli olarak görüşmüştür. Hassas ticari bilgi alışverişinde bulunmuşlardır. Kabul edilen ticari davranış ile ilgili çelişki bir durum olması durumunda, uygun tazmin programı uygulanmıştır.
55. Bu pan-Avrupa düzenlemesi kapsamında, İtalyan üreticiler ile Fundia Hjulbro AB (Fundia)'nın ara sıra içinde yer aldığı daimi üyeler de iki taraflı (veya çok taraflı) temaslarda bulunmuş ve (söz konusu pazardaki varlıklarına bağlı olarak) ilgilendikleri takdirde *ad hoc* temelde fiyat belirleme ve müşteri paylaşımına katılmışlardır.
56. En azından Eylül 200 tarihinden Komisyon'un Eylül 2002 tarihindeki teftişlerine kadarki dönemde, daimi üyeler ve ITC, CB, Redaelli, Itas ve SLM İtalyan şirketlerini Avrupa Kulübüne daimi üye olarak entegre etmek amacıyla düzenli olarak görüşmüştür.
57. Aynı dönemde, genel bölgesel kota belirlemeye ek olarak, tüketiciler nezdinde kotaların dağıtılması tartışılmıştır. Belirli bir ülkeyi geleneksel olarak koordine eden şirket ayrıca o ülkede ayrıntılı müşteri kotası paylaşımına yönelik müzakereyi yönetecektir.
58. Paralel olarak, Avrupa Kulübü üyeleri, sadece İtalyan üreticilerle değil, aynı zamanda daha önce ikili veya çok taraflı anlaşmalar yaptıkları ve temaslarda buldukları önemli öngörülme çeliği üreticileri ile birleşme ve kulüpleri içerisinde daimi üyeler olarak Avrupa kotasını Zürih kulübünde olduğu gibi ülke bazında yeniden dağıtma girişiminde bulunmuşlardır.
59. Ayrıca pan-Avrupa anlaşması ve İtalya Kulübü ile paralel olarak, beş İspanyol şirket (TQ, TycAŞ, EmeAŞ, Galycas ve (Mayıs 1994 tarihinden itibaren) Proderac ve iki Portekiz şirketi [(Nisan 1994'den itibaren) Socitrel ve (Aralık 1998 tarihinden itibaren) Fapricela], İspanya ve Portekiz adına pazar paylarını istikrarını korumak ve kotaları belirlemek, kamu işleri dahil olmak üzere müşterileri paylaşmak ve fiyatları ve ödeme koşullarını belirlemek üzerinde mutabakata varmışlardır. Bunun yanı sıra, hassas ticari bilgi alışverişinde bulunmuşlardır (İspanya Kulübü).
60. Pan-Avrupa ve bölgesel düzenlemeler (İtalya/İspanya Kulübü-Güney Anlaşması), Komisyon tarafından Eylül 2002 tarihinde yapılan teftişlere kadar yürürlükte kalmaya devam etmiştir.
61. Emesa 30 Kasım 1992 tarihinden 19 Eylül 2002 tarihine kadar kartele katılımdan ve Galycas 15 Aralık 1992 tarihinden 19 Eylül 2002 tarihine kadar kartele katılımdan dolayı sorumlu tutulmaktadır (çekişmeli kararın 1. maddesi). Bu ihlal için, Arcelor Mittal España'ya 36.720.000 Euro para cezası verilmiştir. İlk olarak, bu para cezasının

2.576.400 Euro'sundan Emesa müteselsilen sorumlu tutulmuş ve ikinci olarak, 868.300 Euro'sundan Galycas mütesilsilen sorumlu tutulmuştur.

Yargılama ve istenilen karar türleri

62. 15 Eylül 2010 tarihinde Divan Kalemine yapılan başvuruyla, Emesa ve Galycas iş bu davayı açmışlardır.
63. 5 Kasım 2010 tarihinde Divan Kalemine sunulan bir dilekçeyle, Avrupa Birliği Konseyi Komisyonun kararını desteklemek üzere davaya katılmak için izin istemiştir. Katılma izni 10 Mart 2011 tarihli emri gereğince Divanın 1. Daire Başkanı tarafından verilmiştir.
64. 6 Haziran 2011 tarihli karar ile Mahkeme, Komisyonun ikinci değiştiren kararı kendisine sağlamasını talep etmiştir. Komisyon 14 Haziran 2011 tarihinde bu talebi yerine getirmiştir.
65. Başvuranlar, 16 Ağustos 2011 tarihinde Kalemde kaydedilen yazıyla, ikinci değiştiren kararın kabulünün ardından ifadelerini hukuken uyarlamak istemediklerini belirtmişlerdir.
66. Yazılı yargılama, Komisyon tarafından dava dilinde düplik dilekçesinin verilmesiyle 20 Ekim 2011 tarihinde sonuçlandırılmıştır.
67. Divan Dairelerinin yapısı 23 Eylül 2013 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere değiştirilmiş ve Altıncı Daireye Raportör Hâkim atanmıştır ve bu nedenle mevcut dava 3 Ekim 2013 tarihinde Altıncı Daireye devredilmiştir.
68. Divanın 2 Mayıs 1991 tarihli Usul Kurallarının 52/2 maddesinde belirtilen ön raporu 8 Kasım 2013 tarihinde Altıncı Daireye iletilmiştir.
69. 18 Aralık 2013 tarihinde, 2 Mayıs 1991 tarihli Usul Kuralları'nın 64. maddesi kapsamında öngörülen yargılamanın düzenlenmesi tedbirleri yoluyla Divan, başvuranlara ve Komisyona bazı sorular yönelmiştir. Taraflara özellikle 18 Temmuz 2013 tarihli *Schindler Holding ve Diğerleri*- Komisyon (C-501/11 P, ECR, EU:C:2013:522) kararının davacılar tarafından davayı desteklemek üzere ileri sürülen ilk iddia üzerindeki muhtemel sonuçları hakkında soru sorulmuştur.
70. 30 ve 31 Ocak 2014 tarihlerindeki yazılar ile Konsey, davacılar ve Komisyon bu tedbirleri yerine getirmiştir. Bununla birlikte, Komisyon, cevabında, talep edilen gizlilik özelliğine sahip belgeler kendisine pişmanlık başvurusu bağlamında gönderilmiş olduğundan belgelerin gönderilmesine yönelik bazı talepleri tam olarak yerine getiremeyeceğini belirtmiştir.
71. 14 Mayıs 2014 tarihinde, Raportör Hâkimin raporunu dinledikten sonra, Divan sözlü yargılamayı başlatmaya karar vermiştir.
72. 16 Mayıs 2014 tarihli kararıyla Divan, Komisyonun henüz Divana gönderilmemiş olan 18 Aralık 2013 tarihli yargılamanın düzenlenmesi önlemlerinin konusunu oluşturan belgelerin gizli nüshalarını vermesini kararlaştırmıştır.

73. 23 Mayıs 2014 tarihinde Komisyon bu belgelerin gizli olmayan bir nüshasını vermiştir.
74. 12 Haziran 2014 tarihli karar ile Divan, Komisyonun bu belgelerin gizli nüshalarını ibraz etmesine karar vermiştir.
75. Komisyon 16 Haziran 2014 tarihinde bu talebi yerine getirmiştir.
76. Taraflar 26 Haziran 2014 tarihinde sözlü savunma sunmuş ve Mahkeme tarafından yöneltilen yazılı ve sözlü sorulara cevap vermiştir.
77. 17 Temmuz 2014 tarihli karar ile Mahkeme, Komisyon tarafından belgelerin gösterilmesinden ve duruşma tutanaklarındaki gözlemlerinin ardından, 2 Mayıs 1991 tarihli Usul Kuralları'nın 62. maddesi uyarınca, sözlü yargılamanın yeniden başlatılması emrinin verilmesine karar vermiştir.
78. Konsey 24 Temmuz 2014 tarihinde görüşlerini sunmuştur.
79. Davacılar, 1 Ağustos 2014 tarihinde, Komisyon tarafından iletilen belgelere ve duruşma tutanaklarına ilişkin görüşlerini sunmuştur.
80. Konsey 2 Eylül 2014 tarihinde davacıların görüşlerine ilişkin yorumlarını sunmuştur.
81. Komisyon 3 Eylül 2014 tarihinde davacıların görüşlerine ilişkin yorumlarını sunmuştur.
82. 9 Eylül 2014 tarihli karar ile Mahkeme sözlü yargılamayı tekrar kapatmıştır.
83. Emesa ve Galycas, Divanın;
- kendilerini ilgilendirdiği ölçüde çekişmeli kararı kısmen iptal etmesi gerektiğini,
 - alternatif olarak, kendilerine uygulanan para cezasını iptal etmesi veya miktarını azaltması gerektiğini,
 - Komisyonun masrafları ödemesine karar verilmesi gerektiğini
 - iddia etmektedir.
84. Konsey tarafından desteklenen Komisyon, Divanın;
- davayı reddetmesi,
 - Emesa ve Galycas'a masrafları ödemesine karar verilmesi gerektiğini ileri sürmektedir.

Hukuki Değerlendirme

85. Emesa ve Galycas davayı desteklemek için üç hukuki iddiada bulunmaktadır.
86. İlk olarak, kartellere ve rekabet hukukunun ihlalden sorumlu tutulan teşebbüslerin cezalandırılmasına ilişkin olarak Komisyon tarafından izlenen prosedürün, esas itibarıyla, 4 Kasım 1950 tarihinde Roma'da imzalanan İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerinin Korunması Sözleşmesi'nin 6. maddesini, Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesini ve tarafsız yargılanma hakkını ihlal ettiğini öne sürmektedirler.

87. İkinci olarak, Komisyonun, Pişmanlık Bildirisi kapsamında ‘Emesa defterleri’nin açıklanması için Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan yararlanma haklarının olmadığı konusundaki değerlendirmesinin yanlış olduğunu iddia etmektedirler.
88. Üçüncü olarak, Komisyonun kararını hatalı olarak, ihlale katılım süresinin belirlenmesi için pişmanlık başvurusu kapsamında Komisyona sağladıkları delillere dayandırmasından dolayı Bildirinin 23. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmektedirler.

1. Avrupa Birliği Temel Haklar Şartının 47. maddesinin ve tarafsız yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin ilk iddia

Tarafların iddiaları

89. Emesa ve Galycas, çekişmeli kararın kabul edilmesine kadar Komisyon ve Divan tarafından izlenen prosedürün AİHS 6/1 maddesi gerekliliklerine uymadığını iddia etmektedirler.
90. İlk husus olarak AB kurumlarının AİHS’yi uygulaması gerektiğini söylemektedirler. 14 Eylül 2004 tarihli *Aristrain - Komisyon* (T-156/94, EU:T:2004:261) kararında Birliğin AİHS tarafından garanti altına alınan ve üye Devletlerdeki ortak anayasal geleneklerden doğan temel haklara AB hukukunun genel ilkeleri olarak saygı göstermesi gerektiğine karar verilmiştir.
91. İddialarında bu ilke, hâlihazırda Lizbon Antlaşmasının yürürlüğe girmesiyle husule gelen yeni yasal ortama uyarlanmalıdır.
92. İlk olarak, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin içtihadında adil yargılanma güvencesini şirketlere uyguladığını iddia etmektedirler.
93. İkinci olarak, esas itibariyle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin içtihadından Avrupa rekabet hukuku usullerinin ve para cezalarının cezai nitelikte olduğunun düşünülmesi gerektiğinin açık olduğunu öne sürmektedirler.
94. Emesa ve Galycas’a göre, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin Fransa’daki rekabet davalarıyla ilgili olan ancak hem Fransız hem de Avrupa rekabet hukukunu ilgilendiren son iki kararı (AİHM Canal Plus ve Diğerleri - Fransa, No 29408/08, 21 Aralık 2010, ve Compagnie des gaz de pétrole Primagaz-Fransa, No 29613/08, 21 Aralık 2010), bu durumu doğrulamıştır.
95. Dolayısıyla, ulusal makamlar ABİDA 101 ve 102. maddeleri uygularken AİHS’nin 6. maddesini uygulamak zorunda ise, Komisyonun ve Konseyin, Komisyonun AİHS 6. maddeye bağlı olmadığını iddia edemeyeceğini görüşündedirler. Esas itibariyle, Komisyon ve Konseyin AİHS’nin 6. maddesinin rekabet hukuku yargılamalarına tam olarak uygulanabilir olmadığını ve sadece bu hükümde yer alan belli hakların garanti altına alındığını iddia edemeyeceklerini eklemektedirler.
96. Üçüncü olarak, davacılar cezai yönden AİHS’nin 6. maddesinin uygulanabilirliğini belirlemek amacıyla AİHM’nin Engel ve Diğerleri- Hollanda (8 Haziran 1976, A Serisi

No 22) kararıyla belirlenen ve Jussila-Finlandiya kararında (No 73053/01, ECHR 2006-XIV) tekrar doğrulanan kriterlerin dikkate alınması gerektiğini savunmaktadırlar.

97. İlk olarak, bu kriterler ulusal hukuktaki sadece göreceli bir öneme sahip olan ihlal sınıflandırılmasıyla ilgilidir. Komisyon tarafından konulan para cezasının AB hukukunda cezai nitelikte olmadığı doğrudur; ancak örneğin Birleşik Krallık'ta böyle bir niteliğe sahiptir.
98. Emesa ve Galycas idari bir kararın cezai bir tedbirden ayırt edilmesindeki temel unsur, bunun tedbiri hazırlayan tarafından nasıl tanımlandığı değil (mevcut durumda para cezası veren kararların cezai nitelikte olmayacağını belirten 1/2003 sayılı Tüzüğün 23/5 maddesinde), o tedbirin içeriğine göre objektif olarak nasıl değerlendirilmesi gerektiğidir.
99. İkinci olarak, cezanın niteliğini dikkate almak gerekir. Davacılar rekabet kurallarının bağlayıcı niteliğe sahip genel yasal kurallar olduklarını, amaçlarının cezalandırmak ve caydırmak olduğunu ve şüphesiz ceza kanununun bir kavramı olan tekerrür kavramı var olduğu kadarıyla 'suç kaydına' neden olduklarını söylemektedirler.
100. Üçüncü olarak, cezanın niteliğini ve ciddiyetini dikkate almak gerekir. Bir şirketin (dünya genelindeki) cirosunun %10'una kadar mali ceza çok ciddi bir cezadır. Ayrıca, hiçbir ulusal mevzuat rekabet hukukunun ihlalinden dolayı bu seviyede para cezası vermemektedir.
101. Son olarak, Emesa ve Galycas, 16 Aralık 1999 tarihli *Hüls-Komisyon* (C-137/92 P-DEP, EU:C:1999:610) kararı ışığında, Komisyon tarafından verilen para cezalarının cezai niteliği haiz olarak görülmesi gerektiğini öne sürmektedir.
102. Dördüncü olarak, Emesa ve Galycas 1/2003 no.lu Tüzüğün Komisyona sadece soruşturma yetkisi vermekle kalmayıp ayrıca ABİDA 101. maddesinin ihlalini tespit etme ve ihlal olarak sınıflandırdıklarının faillerine para cezaları verme yetkisini sağlar. İddialarına göre, görevlerin bu şekilde karışması tarafsız yargılanma hakkının açık bir şekilde ihlaline yol açmaktadır. Soruşturmada görev alan görevliler itiraz beyanının veya ceza veren bir nihai kararın kaçınılmaz bir şekilde etkisi altında kaldığından ve ayrıca karar alma sürecinde diğer katılımcıları da etki altında bıraktıklarından, tüm sürecin etkisiz hale getirildiğini ileri sürmektedirler.
103. Hiçbir hüküm, Avrupa Birliği rekabet hukuku ihlallerinden dolayı ceza uygularken, Komisyonun soruşturmacı, kovuşturmacı ve karar alıcı eylemleri arasında açık bir ayrımı garanti altına almamaktadır.
104. Aksine, Rekabet Komiserinin soruşturmaları denetlediğinin, teşebbüsün iddianamesine karar verdiğinin, itirazları hazırladığının ve teşebbüsler Komiserler Koleji nezdinde iddialarını ortaya koyamadan verilecek cezaları kararlaştırdığının açık olduğu görüşündedirler. Komisyonun rollerinin karmaşıklığı, dolayısıyla isabetsiz ve makul olmayan cezalarının verilmesi riskini artırmaktadır ve iyi yönetim ilkesine ve bir teşebbüse karşı herhangi bir münferit tedbir alınmadan önce dinlenme hakkına aykırıdır.

105. Beşinci olarak, Emesa ve Galycas, Divanın Komisyon tarafından izlenen usulün hatalarının tazmin edilebilmesi için yeterince kapsamlı bir inceleme yürütmediğini ileri sürmektedir.

Davacılara göre, ilk olarak, Divan çekişmeli kararı geçersiz hale getiren bazı hukuka aykırılıkları dikkate almayarak taraflar tarafından ileri sürülen iddialara yönelik incelemesini sınırlamaktadır; ikinci olarak, gerçeklere ilişkin kendi soruşturmasını yürütmemektedir; üçüncü olarak, Avrupa Kömür Çelik Topluluğu Antlaşması kapsamında öngörülenin aksine, Komisyonun tüm dava dosyasının Divana gönderilmesi zorunluluğu yoktur ve dördüncü olarak, çekişmeli karar, ödenmesi gereken meblağların faizi askıya alma sırasında artmaya devam ettiğinden dolayı gerçekten askıya alınmamıştır.

107. Altıncı olarak, Emesa ve Galycas, esas itibariyle, Divanın, aynı ihlallerin davacılar dışındaki kişileri etkilemesi halinde çekişmeli kararın tüm muhataplar bakımından iptaline yol açan ve herkes bakımından geçerli (erga omnes) bir karara hükmetmediği için gerçek anlamda tam inceleme yerine getirmediğini iddia etmektedir.

108. Bu itibarla, davacılara göre, idari dosya, Divanın sadece hukuki iddiaları değil aynı zamanda tüm dava dosyası ve davadaki tüm etkenleri değerlendirmesine dayalı olarak bir para cezası belirleyecek olan kararıyla kapatılmalıdır. Böylesi bir durumda, Komisyon kararları Divan kararı verilmeden uygulanamayacak ve bu durum banka teminatı sağlama yükümlülüğünden kurtulmayı mümkün kılacaktır.

109. Emesa ve Galycas, ABİDA'nın 105. maddesinin yasallığını değil, sadece, o maddeye dayanılarak yerine getirilen işlemlerin yasaya aykırılığını, AİHS'nin 6. maddesi ışığında sorguladıklarını belirtmektedir.

110. Bu nedenle, bu mülahazalar, iddialarına göre, adil yargılanma hakkının ve dolayısıyla AİHS'nin 6. maddesinin ihlalini tespit etmektedir.

111. Yedinci ve son olarak, davacılar duruşmada, yukarıda 59. paragrafta zikredilen *Schindler Holding ve Diğerleri- Komisyon*, (EU:C:2013:522) kararına rağmen, ilk hukuki iddialarını sürdürmeye kararlı olduklarını belirtmişler ve esas itibariyle, tarafsız bir mahkemenin sınırsız yargılama yetkisinin bulunduğunu düşündükleri bir sistemin seçilmiş olduğunu, yargılamayı bağımsız bir mahkeme olmayan Komisyon'un kararının değil, mahkemenin kararının sonlandıracağını söylemişlerdir. Sadece bu şekilde sistem Temel Haklar Şartı'na ve AİHS'ne gerçekten uyumlu olacaktır. Bu nedenle, 1/2003 no.lu Tüzüğü'nün 25. maddesi kapsamında Divanın bu kararının da dikkate alınması gerektiğini ileri sürmektedirler. Bu durumda ihlalin sona ermesinden itibaren 10 yıl olan zamanaşımı süresi 19 Eylül 2012 tarihinde dolmuştur. Dolayısıyla, davacılara göre, Divan o tarihe kadar karar vermediği için dava da zamanaşımına uğramıştır.

112. Komisyon ve Konsey iddianın bu kısmına itiraz etmektedir.

Mahkemenin Bulguları

113. Hukuk yönünden ilk iddia, esas itibarıyla, rekabet hukuku ihlallerine ilişkin olarak izlenen prosedürün, cezai niteliğe sahip bir usul işin içine girdiğinden, Komisyona bunlarla Divanın bu kararlar üzerinde tam inceleme yetkisi kullanmaksızın ceza vereceği soruşturma, kovuşturma ve karar alma görevleri verilemeyeceği için AİHS 6. maddesi ve Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesi ışığında hukuka aykırı olduğunu ileri sürmektedir.

İlkelerin ana hattı

114. Yukarıda 59. paragrafta geçen *Schindler Holding ve Diğerleri- Komisyon* kararında (EU:C:2013:522) Divanın aşağıdaki şekilde karar verdiği hatırlatılmalıdır:

'33. temyiz edenlerin iddialarının aksine, rekabet konularında para cezası veren kararların Komisyon tarafından kabul edilmesi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından yorumlandığı üzere kendi içinde AİHS 6. maddesine aykırı değildir. Bu bağlamda, temyiz edenlerin suçlandığına benzer rekabeti engelleyici uygulamalardan dolayı İtalyan rekabet makamı tarafından verilen para cezasına ilişkin A. Menarini Diagnostics-İtalya kararında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, verilen para cezasının yüksek olduğunu dikkate alarak, müeyyidenin, ağırlığı nedeniyle cezai alana girdiğini mülhaza etmiştir.

34. Bununla birlikte, bu kararın 58. paragrafında, rekabet kurallarının ihlallerinin kovuşturulması ve cezalandırılması görevinin idari makamlara verilmesinin, ilgili kişinin AİHS 6. maddesinde öngörülen garantiyi sunan bir mahkeme önünde kendisi aleyhine verilen bir karara karşı çıkma fırsatına sahip olduğu ölçüde AİHS'ye uygun olduğuna işaret edilmiştir.

35. A. Menarini Diagnostics-İtalya kararının 59. paragrafında, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, idari davalarda, AİHS 6. maddeye uyma yükümlülüğünün ilk derece idari makamı tarafından "para cezasının" verilmesini engellemediğini açıklamıştır. Ancak, bunun mümkün olması için, AİHS'nin 6/1. maddesinde belirtilen gereklilikleri karşılamayan idari makamların aldığı kararlar, tam yargı yetkisine sahip adli bir organ tarafından daha sonra incelemeye tabi olmalıdır. Böyle bir kurumun özellikleri aşağıda yer alan kurumun kararını hukuken ve fiilen tüm yönleriyle bozma yetkisini içermektedir. Yargı kurumu özellikle önüne gelen bir anlaşmazlıkla ilgili tüm hukuki ve fiili soruları inceleme yetkisine sahip olmalıdır.

36. Halihazırda Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesinde ifade edilen ve AB hukukunda AİHS 6/1 maddesine karşılık gelen AB hukukunun genel bir ilkesi olan etkili hukuki koruma ilkesi hakkında karar verirken, Adalet Divanı ABİDA tarafından öngörülen hukukilik incelemesine ek olarak, Avrupa Birliği yargı sisteminin ABİDA'nın 261. maddesi ile uyumlu olarak 1/2003 no.lu Tüzük tarafından desteklenen ve sisteme Komisyon değerlendirmesi yerine kendi değerlendirmesini koyma ve daha sonra para cezasını veya verilen dönemsiz ceza ödemesini iptal etme, azaltma veya artırma yetkisi veren sınırsız bir yargı yetkisi bulunduğu

karar vermiştir ([8 Aralık 2001 tarihli *Chalkor - Komisyon*, C-386/10 P, ECR, EU:C:2011:815 kararı],63. paragraf).

37. Hukuki inceleme ile ilgili olarak, Divan Avrupa Birliği yargı sisteminin bu incelemeyi ileri sürülen hukuki iddiaları desteklemek için davacı tarafından gösterilen deliller bazında yürütmesi gerektiğini ve ister 1998 Rehber İlkelerinde belirtilen kriterlerin uygulanmasında dikkate alınan faktör seçimi ister bu faktörlerin değerlendirilmesiyle ilgili olarak, Komisyon'un takdir hakkını hukukun ve gerçeklerin derinlemesine incelemesini yürütmekten vazgeçmenin bir dayanağı olarak kullanamayacağına işaret etmiştir ([*Chalkor – Komisyon kararı* [EU:C:2011:815], paragraf 62).
38. Antlaşma tarafından öngörülen inceleme AB yargısının hem hukuka hem de olaylara ilişkin inceleme yapmasını içerdiği için ve bu da AB yargısının delilleri değerlendirme, çekişmeli kararı iptal etme ve para cezasının miktarını değiştirme yetkisine sahip olduğu anlamına geldiği için Divan, ABİDA'nın 263. maddesi kapsamında öngörülen hukukilik incelemesinin, 1/2003 no.lu Tüzüğü'nün 31. maddesi kapsamında öngörülen para cezası miktarı bakımından sınırsız yargı yetkisi ile birlikte, halihazırda Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesinde belirtilen etkili adli koruma ilkesinin gerekliliklerine aykırı olmadığı sonucuna varmıştır (*Chalkor – Komisyon kararı* [EU:C:2011:815], paragraf 67).'
115. Ayrıca, mahkemenin kendiliğinden çekişmeli kararın tümünü inceleyememesi etkili adli koruma ilkesine aykırı değildir. Bu ilkeye uyum, aslında hukuken yöneltilen iddialara yanıt vermekle yükümlü olan Divanın kendiliğinden dosyanın yeni ve kapsamlı bir soruşturmasını üstlenmek zorunda olmasını gerektirmez. (8 Aralık 2011 tarihli *Chalkor kararı - Komisyon C-386/10 P*, ECR, EU:C:2011:815, paragraf 66 ve 26 Ekim 2013 tarihli *Kone ve Diğerleri- Komisyon*, kararı C-510/11 P, EU:C:2013:696, paragraf 32).
116. Tedbirlerin iptal edildiği kararların göreceli kapsamı ile ilgili olarak Adalet Divanı, tek bir karar şeklinde hazırlansa ve yayınlansa dahi birkaç teşebbüsle ilgili olan rekabet konusunda kabul edilen bir kararın, muhataplarının her birinin suçlandıkları ihlalden veya ihlallerden dolayı suçlu buldukları ve uygun görüldüğü yerde, para cezası aldıkları bir dizi bireysel karar olarak görülmesi gerektiğini tekrarlamıştır (14 Eylül 1999 tarihli *Komisyon-AssiDomän Kraft Ürünleri ve Diğerleri* kararı, C-310/97 P, ECR, EU:C:1999:407, paragraf 49 ve devamı ve 15 Ekim 2002 tarihli *Limburgse Vinyl Maatschappij ve Diğerleri- Komisyon* kararı, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P ila C-252/99 P ve C-254/99 P, ECR, EU:C:2002:582, paragraf 100).
117. 11 Temmuz 2013 tarihli *Team Relocations ve Diğerleri-Komisyon* (C-444/11 P, EU:C:2013:464) kararında Adalet Divanı bir kararın muhatapı iptal davası açmaya karar verirse, Avrupa Birliği yargısı tarafından muhakeme edilecek hususun o kararın o muhatapla ilgili olan yönleri olduğuna, kararın diğer muhataplarla ilgili yönlerinin, belli durumlarda olmakla birlikte, Birlik yargısı tarafından muhakeme edilecek meselenin bir parçasını oluşturmadığına karar vermiş ve bu bakımdan 22 Ocak 2013

tarifli *Commission v Tomkins* (C-286/11 P, ECR, EU:C:2013:29, 43. ve 49. paragraflar) kararına atıfta bulunmuştur.

118. Geride kalanlar bakımından karar bu nedenle, iptaline yönelik başvuruda bulunmayan muhataplar yönünden bağlayıcıdır (bkz, bu bakımdan, *Limburgse Vinyl Maatschappij ve Diğerleri- Komisyon*, yukarıdaki 116. paragraf, EU:C:2002:582, paragraf 100).
119. Ayrıca, rekabet kurallarının ihlali davalarında izlenen usule bağlı olması gereken usuli güvencelerin, Komisyonun aynı görevlinin aynı davada soruşturmacı ve raporör olarak hareket etmesini önleyen bir iç örgütlenme kabul etmesini gerektirmediğine karar verilmiştir (bkz 11 Mart 1999 tarihli *Aristrain-Komisyon*, T-156/94, ECR, EU:T:1999:53, paragraf 26 ve alıntı yapılan içtihat).
120. Adalet Divanı, ayrıca, para cezası verme kararını almakla sorumlu olan Komisyon üyelerini, Komisyonun duruşmayı yapması için atadığı kişiler tarafından yapılan duruşmanın sonucu hakkında bilgilendirmekten alıkoyacak hiçbir durumun olmadığına karar vermiştir (15 Temmuz 1970 *Buchler - Komisyon*, 44/69, ECR, EU:C:1970:72, 19 ila 23. paragraflar).

Hukuk yönünden ilk iddianın esasları

121. 18 Aralık 2013 tarihinde, 2 Mayıs 1991 tarihli Usul Kuralları'nın 64. maddesi kapsamında yargılamanın düzenlenmesi tedbirleri yoluyla Divan, yukarıda 69. paragrafta bahsedilen *Schindler Holding ve Diğerleri-Komisyon*, (EU:C:2013:522) kararının davayı destekleyici ilk iddia üzerindeki olası sonuçları hakkında başvurulara yazılı bir soru yöneltmeye karar vermiştir. Başvuranlar bu talebi 30 Ocak 2014 tarihinde yerine getirmiştir.
122. Başvuranlar bu olayda yukarıda 69. Paragrafta bahsedilen *Schindler Holding ve Diğerleri- Komisyon*, (EU:C:2013:522) kararına rağmen hukuka ilişkin ilk iddialarını devam ettirmeye kararlı olduklarını belirtmiştir (bkz yukarıda 111. paragraf).
123. İlk olarak, yukarıda 114. paragraf ve devamında atıfta bulunulan içtihat ışığında, bu prosedür 1/2003 no.lu Tüzükte yer aldığından, kartellerle ilgili olarak Komisyon tarafından izlenen prosedürün AİHS'nin 6. maddesi ve Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesine aykırı olduğu ve Divanın bu alanda sınırsız yargı yetkisi incelemesi yürütmekte başarısız olduğunu iddia eden tüm şikâyetleri reddetmek gerekir.
124. 115. paragrafta atıfta bulunulan içtihat, ayrıca, Divanın çekişmeli kararın tamamını re'sen incelememekte hatalı olduğunu iddia eden şikâyetlerin reddedilmesine neden olmaktadır.
125. Davacıların tezinin şu açıdan da reddi gerekmektedir. Muhataba para cezası veren rekabet alanındaki bireysel bir kararı iptal eden kararların herkese karşı ileri sürülebilir (*erga omnes*) etkisinin olmaması, Divan tarafından kararın tüm yönleriyle gözden geçirilmesi gerekliliğiyle bağdaşmamaktadır ve Komisyon ve Divan tarafından uygulanan tüm prosedürü AİHS'nin 6/1. maddesi gereklilikleriyle uyumsuz hale getirmektedir.

126. İlk olarak, bireysel bir kararın iptalinin herkese karşı ileri sürülebilir bir etkisi bulunmaktadır ve herkes için bağlayıcıdır; ancak yukarıdaki 116. paragrafta atıfta bulunulan içtihat temelinde, bu tür bir iptal kararı, belli durumlar ayrık olmak üzere, genel bir uygulama yasasının iptalinden farklı olarak, herkese yarar sağlamaz (*Komisyon- Tomkins*, yukarıdaki paragraf 117, EU:C:2013:29, paragraflar 43 ve 49). Dolayısıyla, kartel alanında Komisyon tarafından yürütülen bir prosedürde alınan bir dizi bireysel kararın bir parçasını oluşturan bir kararı iptal eden mahkeme kararı, belirli durumlarda bu iptal kararına yol açan yargılamada davacı dışındaki taraflar için belirli sonuçlar doğurabilmektedir.
127. İkinci olarak, yukarıda 69. paragrafta geçen *Schindler Holding ve Diğerleri- Komisyon*, kararında (EU:C:2013:522) Adalet Divanı, Komisyon ve Divan tarafından kartel alanında yürütülen tüm usul işlemlerinin AİHS'nin 6 ve Temel Haklar Şartı'nın 47. maddesiyle uyumluluğunu sürdürmeye çalıştığının belirtilmesi gerekir. Dolayısıyla, Adalet Divanının yukarıda 69. paragrafta sözü edilen *Schindler Holding ve Diğerleri- Komisyon*, (EU:C:2013:522) kararını verirken yukarıda yer alan 116 ila 118. paragraflarda atıfta bulunulan yerleşik içtihadını dikkate almış olması gerektiğinden, iptal edilen kararların herkese karşı ileri sürülebilir etkilerinin olmaması durumunda Divan Komisyon kararı üzerinde tam bir inceleme yapmayacağından, davacıların iddiaları nedeniyle bu kararın yerindeliği tartışılmaz.
128. Son ve üçüncü olarak ve gerektiği ölçüde, yerleşik içtihadına göre, Birlik yargısı, Antlaşma tarafından tesis edilen hukuk yolları ve usulleri değiştirmek amacıyla Birliğin kurucu makamının işlevini hiçbir şekilde gasp edemez (bkz 21 Nisan 2005 tarihli *Holcim (Almanya) – Komisyon* kararı, T-28/03, ECR, EU:T:2005:139, paragraf 34 ve anılan içtihat).
129. Sonuç olarak, iptal eden kararlar yoluyla hükümlerin herkese karşı ileri sürülebilir etkilerinin olmadığını iddia eden şikâyet reddedilmelidir.
130. İkinci olarak, Mahkeme tarafından yöneltilen yazılı sorulara ve davacılara bu hususta duruşmada yöneltilen sorulara cevaben davacılar tarafından ortaya atılan iddialar bakımından, bunların her halükarda mesnetsiz olduğuna karar verilmelidir.
131. 1/2003 sayılı Tüzüğün idari prosedüre son veren kararın Divan tarafından verilebilecek bir karar olduğu sonucunu çıkarmadığı söylenmelidir. Davacıların duruşmada kabul ettiği iddianın gelecekteki hukuk (*de lege ferenda*) yönünün bu yargılamaya uygulanabilir olan mevzuatta hiçbir dayanağı yoktur ve bu nedenle Komisyon kararının iptaline yönelik bir etkisi olamaz.
132. Buna ek olarak, kuşkusuz 1/2003 sayılı Tüzüğün 25/5 maddesinin, zamanaşımı süresinin, Komisyon tarafından para cezası veya taksitlendirilmiş para cezası uygulanmadan geçen, zamanaşımı süresinin iki katına eşdeğer sürenin son günü dolacağını öngördüğü söylenmelidir. Ayrıca 25/5. madde, 25/6 maddesi uyarınca zamanaşımının durduğu zaman kadar azami 10 yıllık sürenin uzayacağını belirtmektedir. Bu tüzüğün 25/6 maddesi para cezası veya taksitlendirilmiş para cezası

uygulanmasına yönelik zamanaşımı süresinin, Komisyon kararı Avrupa Birliği Adalet Divanında görülen bir davaya konu olduğu sürece duracağını öngörmektedir.

133. Mevcut davada, Komisyonun 1/2003 sayılı Tüzüğü'nün 25/5. maddesinde belirtilen 10 yıllık sürenin dolmasından önce başvuranlara para cezası uygulayan kararı verdiği çekişme konusu değildir.
134. Bu doğrultuda, davacılar, kendilerine göre zamanaşımı süresinin dolduğunu iddia etmeyi istedikleri sürece, Divan, davacıların davalarını 15 Eylül 2010 tarihinde açtıklarını ve bu nedenle zamanaşımı süresinin 1/2003 Nolu Tüzüğü'nün 25/6. maddesi uyarınca o tarihten itibaren durmuş olduğunu gözlemlemektedir.
135. Dolayısıyla ilk iddia bütünüyle reddedilmelidir.

2. Komisyonun başvuranların Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan yararlanmalarını haksız yere reddetmesi bakımından eşit muamele ve iyi yönetimin ve Temel Haklar şartının 41 (1) maddesinin ihlal edildiği ileri süren ikinci iddia

Çekişmeli karar

136. Çekişmeli kararın 112 ve 1089 ila 1092. gerekçelerinden Komisyonun Emesa ve Galycas'ın, Arcelor España'nın kendi adına ve eski bağlı kuruluşları adına yaptığı pişmanlık başvurusundan - bu bağlı kuruluşlar pişmanlık başvurusunun yapıldığı sırada artık eski ana şirketleriyle tek bir teşebbüs oluşturmadığı ve Arcelor España, muafiyet başvurusu yapıldığında DWK ve Saarlöcher aynı teşebbüsün bir parçası olduklarından DWK'ye sağlanan muafiyetten yararlanan Saarlöcher ile birlikte her türlü eşit olmayan muameleyi ortadan kaldığı için - yararlanmasını kabul etmediği açıktır.
137. Emesa ve Galycas'ın para cezasından yine de 25 Ekim 2002 tarihinde sağladıkları bilgiler ışığında % 5 indirim yapılmıştır (çekişmeli kararın 1093. ve 1098. gerekçeleri). 2002 yılında Emesa ve Galycas tarafından delil sunulduğu sırada Emesa ve Galycas ile aynı teşebbüste yer alan Arcelor España da Komisyon tarafından para cezası indiriminden faydalandırılmıştır (çekişmeli kararın 1098. gerekçesi).

Tarafların iddiaları

138. Emesa ve Galycas, esas itibariyle, pişmanlık başvurusunun bir parçası olarak Emesa defterlerinin sunulmasından sonra, eski ana şirketleri olan Arcelor Mittal España 'ya para cezası miktarında % 20 oranında indirim verilmiş iken bu oranda indirimin kendilerine verilmemesinin ve Pişmanlık Bildirisi kapsamında para cezasının % 5 oranında indirilmesiyle yetinilmesinin yanlış olduğunu iddia etmektedir.
139. Davacılar ihlalin önemli bir süresi boyunca Arcelor España'ya (Kasım 2007 tarihinde Arcelor Mittal España olmuştur) ait olduklarını ve ihlalin bitmesinden sonra 2004 yılında Companhia Previdente'ye satıldıklarını ileri sürmektedir.
140. Satış öncesi dönem süresince kararların Arcelor España'nın kurumsal hizmetleri düzeyinde alındığını ve Emesa Defterleri Komisyon'a daha önceden sunulmadıysa

bunun nedeninin Emesa ve Galycas'ın bu defterleri saklaması veya alıkoyması değil Arcelor España'nın böyle olmasını istemesi olduğunu belirtmektedirler. Emesa Defterlerin öncelikli olarak kendilerinde bulunması gerektiğini ve ana şirketlerine ulaşımlarsa bunun nedeninin onların bunları ana şirketlerine göndermesi olduğunu eklemektedirler. Bununla birlikte, bu defterlerin nerde ve kim tarafından tutulduğunu veya neden alıkonulup daha sonra gönderildiğini belirtememektedirler.

141. Ayrıca, davacılar Arcelor España ve Companhia Previdente arasındaki satış sözleşmesinde, Arcelor España Komisyonu pişmanlık başvurusunda bilgilendirdiğinden tüm para cezasının sorumluluğunun dava işlemleri kapsamında bu şirketlerin savunma haklarını sağlayacak olan Arcelor España'ya ait olduğun düzenlendiğini belirtmiştir. Arcelor España, Arcelor España ve bağlı şirketleri, Mittal Çelik Şirketi NV ve Arcelor'u da içeren bağlı şirketleri ve Tréfileurope ve bağlı şirketleri tarafından kendi adlarına ve eski bağlı şirketleri olan Emesa ve Galycas adına 28 Haziran 2007 tarihinde yapılan ortak pişmanlık başvurusuna ek olarak Emesa defterlerini sunmuştur.
142. Bununla birlikte, davacılar pişmanlık başvurusunun varlığını gizli tutma görevinin ArcelorMittal España'yı Emesa defterlerini onlarla birlikte Komisyona sunmaktan alıkoymadığını belirtmektedir.
143. Davacılar ayrıca Arcelor Mittal España'nın onları sadece itiraz beyanından sonra pişmanlık başvurusu kapsamında Emesa defterlerini sunduğuna dair bilgilendirdiğini, bunun Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusuna ilişkin gizliliğin kaldırılmasıyla aynı zamana denk geldiğini belirtmiştir.
144. Emesa ve Galycas'a göre, bu görev ortadan kalkar kalkmaz ve itiraz beyanının kabul edilmesinden sonra, bu beyana cevaben eski ana şirketlerinin pişmanlık başvurusuna katılmak istemişlerdir.
145. Emesa ve Galycas, Emesa defterleri Emesa'nın eski bir çalışanı tarafından hazırlanması nedeniyle kendilerinden çıktığından ve Komisyon tarafından aslında kabul edildiği üzere ihlalin süresi ve ciddiyeti üzerinde önemli bir etkisi olduğu için bu nedenle Arcelor Mittal España'ya sağlanan pişmanlıktan kendilerinin de yararlanması gerektiğini ileri sürmektedirler.
146. 'Adillik gerekçeleriyle', pişmanlık program teşvikini korumak amacıyla ve eşit muamele ilkesi uyarınca, kendilerine eski ana şirketleriyle aynı indirim verilmesi gerektiğini ileri sürmektedirler.
147. Emesa ve Galycas, teşebbüs ve tek bir ekonomik birim kavramı göz önüne alınarak, ana şirketlerin, bağlı kuruluşları üzerinde kullandıkları kararlı nüfuzdan dolayı kendi alt kuruluşlarının davranışlarından müşterek olarak sorumlu tutulduklarını iddia etmektedir. Pişmanlık Bildirisinden daha önemli olması gereken adillik ve eşit muamele ilkelerinin, eski bağlı kuruluşlar pişmanlık başvurusu sırasında artık grubun bir parçası olmasa bile eğer ana şirket politikası "bir tasfiyeyi içeriyorsa" aynı gerekçe gerekli olduğuna işaret etmektedir.

148. Emesa ve Galycas bu bakımdan Komisyon'un davası lehine dayandığı 30 Eylül 2009 tarihli *Hoechst - Komisyon* (T-161/05, ECR, EU:T:2009:366) kararının temelinde yatan fiili durumun kendi durumlarıyla kıyaslanamayacağını iddia etmektedir.
149. Komisyon iddianın bu yönüne karşı çıkmaktadır.
150. Komisyon, esas itibariyle, Komisyon ile başvuru kapsamında tek başına işbirliği yapan Arcelor España tarafından pişmanlık başvurusu yapıldığında bu şirketler artık aynı şirketin parçası olmadığından, Emesa ve Galycas'ın ana şirketlerine sağlanan pişmanlıktan faydalanamayacaklarının içtihatlardan anlaşılabilir olduğunu ileri sürmektedir.
151. Ayrıca, Komisyon duruşmada pişmanlık başvurusuna cevaben 19 Eylül 2008 tarihinde Arcelor Mittal España'ya gönderdiği yazıdan en azından üstü kapalı olarak Arcelor Mittal España'nın talebini Emesa ve Galycas'ın pişmanlıktan yararlanması için genişletmeyi amaçlamadığının anlaşılabilir olduğunu iddia etmektedir.

Mahkemenin Bulguları

İlkelerin Ana Hatları

152. Yerleşik içtihatlara göre, sadece Pişmanlık Bildirisi temelinde Komisyonla işbirliği yapan bir teşebbüsün, söz konusu indirim olmadan kendisine verilen para cezasından, bu bildiri kapsamında indirim yapılabileceği belirtilmelidir. Bu indirim söz konusu ihlal süresi boyunca bir teşebbüs tarafından oluşturulan ekonomik bir birimin parçasını oluşturan ancak teşebbüs Komisyon ile işbirliği yaptığı sırada artık bu teşebbüsün bir parçası olmayan bir şirkete kadar genişletilemez. Dolayısıyla, tersi bir yorum, diğerleri arasında, bir teşebbüsün diğerinin halefi olduğu durumlarda, doğrudan ihlalde yer alan bir bağlı kuruluşun ana şirketi olarak ilk olarak ihlale iştirak eden ve daha sonra o bağlı kuruluşu başka bir teşebbüse transfer eden bir şirket, söz konusu ihlalin tespitine katkıda bulunmamış veya eski bağlı kuruluşu ile ilgili işbirliği sırasında kararlı bir nüfuz kullanmamış olsa bile duruma göre Komisyon ile işbirliği bakımından ikinci teşebbüse verilen para cezası indirimi yapılmasından yararlanacaktır. Avrupa Birliği rekabet hukukuna aykırı bir davranışın tespitini teşvik etmeye dayanan Pişmanlık Bildirisi tarafından izlenen amaç ışığında ve o kanunun etkili bir şekilde uygulanmasını sağlamak amacıyla, bir teşebbüse Komisyon ile işbirliği kapsamında sağlanan para cezası indiriminin, geçmişte söz konusu ihlalde bulunulan faaliyet alanını kontrol etmekle birlikte ihlalin tespitine katkıda bulunmamış olan bir teşebbüsü de kapsamını hiçbir şey haklı gösteremez. (bkz, bu amaçla, 30 Nisan 2014 tarihli FLSmidth- Komisyon, C-238/12 P, ECR, EU:C:2014:284, 83 ve 85. paragraflar ; 19 Haziran 2014 tarihli FLS Plast -Komisyon C-243/12 P, ECR, EU:C:2014:2006, 85 ve 87. paragraflar; ve yukarıda 148. paragrafta bahsedilen Hoechst – Komisyon (76. paragraf), EU:T:2009:366 kararları).
153. İçtihattan bir teşebbüse pişmanlık sağlanıp sağlanmayacağını değerlendirmek için dikkate alınması gereken kriterin ihlalin tespitine veya tesisine yaptığı etkili katkı olduğu anlaşılmalıdır.

154. Ayrıca içtihadattan pişmanlık başvurusunun Komisyona sunulduğu zaman mevcut bulunan bir ekonomik birim olan teşebbüsün pişmanlıktan faydalandırılacağı anlaşılmaktadır.
155. Teşebbüsün etkili işbirliği ilkesi, Pişmanlık Bildiriminin 7. ve 11/a maddesine şirketin tam olarak, devamlı şekilde ve Komisyonun idari prosedürü boyunca işbirliği yapmasına bağlı olarak para cezasından muafiyet, 23/b maddesinin ikinci fıkrasına ise pişmanlık başvurusunun sunulma tarihinin ardından teşebbüs tarafından sağlanan her türlü işbirliğinin kapsamını ve devamlılığını Komisyon tarafından dikkate alınarak para cezasından indirim yapılması olarak yansımıştır.
156. Sonuç olarak, ihlalin tespiti konusunda hiçbir etkili işbirliği yapmamış olan bir teşebbüse para cezası miktarında indirimde gidilmesi söz konusu olamaz.
157. Bu temelde, Adalet Divanı, 152. paragrafta belirtilen kararlardan, bu nedenle söz konusu ihlalin süresi boyunca bir teşebbüs tarafından oluşturulan ekonomik birimin bir parçasını oluşturan ancak teşebbüs Komisyon ile işbirliği yaptığı sırada artık bu teşebbüsün bir parçası olmayan bir şirketin Komisyonla etkili bir şekilde işbirliği yapan ekonomik birime sağlanan pişmanlıktan yararlanamayacağı anlaşılmaktadır.
158. Ayrıca, bu temelde, bir teşebbüse Komisyon ile işbirliği kapsamında sağlanan para cezası indiriminin geçmişte söz konusu ihlalde bulunulan faaliyet alanını kontrol etmekle birlikte ihlalin tespitine katkıda bulunmamış olan bir teşebbüsü de kapsamını hiçbir şey haklı gösteremez.
159. İhlalin tespitine yönelik hiçbir katkının ve etkili işbirliğinin olmaması nedeniyle haklı görülen pişmanlık başvurusundan yararlanmanın dışında tutulmanın, o ölçüde, eski ana şirketi tarafından pişmanlık başvurusu yapıldığında eski bağlı kuruluşa ve eski bağlı kuruluşu tarafından pişmanlık başvuru yapıldığında eski ana şirkete de uygulanacağı kabul edilmelidir.

Mevcut davadaki değerlendirme

160. Mevcut davada Mahkeme ilk olarak başvuranların yararlanma hakkında sahip olduklarını iddia ettiği pişmanlık başvurusunun Arcelor España ve bağlı kuruluşları, Mittal Çelik şirketi ve Arcelor'u da içeren bağlı kuruluşları, Tréfileurope ve bağlı kuruluşları tarafından 28 Haziran 2007 tarihinde yapıldığını, başvurunun açık bir şekilde Arcelor España'ya verilen herhangi bir muafiyet veya para cezası indiriminin, Arcelor España ve Companhia Previdente arasındaki alım satım anlaşması uyarınca, Arcelor España'nın savunma haklarını sağlamasıyla birlikte, Emesa ve Galycas'ı da kapsamını talep ettiğini belirtmektedir.
161. Bununla birlikte, 28 Haziran 2007 tarihli pişmanlık başvurusunda Emesa ve Galycas'a yapılan açık atıflara rağmen, onların, resmi olarak pişmanlık başvurusunda bulunanların oluşturduğu teşebbüsün bir parçası olmadığı ve davacıların buna ilişkin bir iddiada bulunmadıkları belirtilmelidir.

162. 129. paragrafta belirtilen içtihadattan bir şirketin resmi olarak başvurmadığı bir pişmanlık başvurusundan sadece başvurunun yapıldığı zaman pişmanlık başvurusu yapan teşebbüsün bir parçasını oluşturduğu durumlarda yararlanabileceği görülmektedir.
163. Bu bakımdan, Emesa ve Galycas 2004 yılında Companhia Previdente tarafından alındığı için, onların artık Arcelor España 2007 yılında pişmanlık başvurusunda bulunduğu bu şirketin bir parçası olmadıkları belirtilmelidir. Komisyon bu nedenle çekişmeli kararda onların artık kendisine pişmanlık başvurusunda bulunan teşebbüsün bir parçası olmadıklarına ilişkin tespitinde haklıdır.
164. Mahkeme 2002 yılında Komisyona sağladıkları bilgiler bakımından Emesa ve Galycas'a verilen % 5 oranında indirim başvuranların bu bilgileri ilettikleri sırada Arcelor España'nın ve başvuranların aslında aynı teşebbüste yer aldığından dolayı Arcelor España'ya sağlandığını gözlemlemektedir.
165. Bundan sonra, davanın belirli koşulları ışığında ve yukarıdaki hususlara karşın, Komisyonun, Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan davacıları faydalandırmak zorunda olup olmadığına incelenmesi önemlidir.
166. Bu bakımdan, ilk olarak çekişmeli kararın kabul edilmesine neden olan usulde davacıların Komisyonla aktif işbirliğinin 25 Ekim 2002 tarihinde yaptıkları pişmanlık başvurusunda sağladıkları bilgilerle sınırlı olduğu ve Komisyonun bu kapsamda % 5 oranında para cezası indirimine gittiği not edilmelidir.
167. Başvuranların 28 Haziran 2007 tarihli pişmanlık başvurusunda Arcelor España tarafından iletilen ve eski bir Emesa çalışanı tarafından eş zamanlı olarak hazırlanmış olan Emesa defterlerinin onlardan geldiğini belirttiği ve bunların ihlalin süresi ve ciddiyeti üzerinde önemli bir etkisinin bulunduğu doğrudur.
168. Bununla birlikte, Mahkeme bu defterlerin kaynağının ve tartışmasız katma değerinin Komisyon'a göre davacıların aktif katılımını oluşturmadığını ileri sürmektedir. Aksine Mahkeme önündeki belgeler -ve başvuranlar buna karşı çıkmıyor- Arcelor España tarafından Komisyon'a iletilen Emesa defterlerinin davacılara değil Arcelor España'ya ait olduğu açıktır ve davacıların Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan habersiz olduğuna ve bu başvurunun uygulanabilir kurallar uyarınca Arcelor España tarafından gizli tutulduğuna itiraz edilmemektedir.
169. İkinci olarak, Komisyon'un, Komisyon'un iddialarının aksine, Arcelor España'yı zamanında bilgilendirmemesine ve özellikle pişmanlık başvurusunun Emesa ve Galycas'ı kapsayamayacağına ilişkin tutumu yine de davacıların Arcelor España'nın pişmanlık başvurusundan yararlanmasına neden olmamaktadır.
170. Arcelor Mittal España'nın iyi yönetim ilkesi yönünden Komisyonun Arcelor España'nın 28 Haziran 2007 tarihli pişmanlık başvurusuna bu başvurunun kapsamını Emesa ve Galycas'a doğru genişletme başvurusunu açık bir şekilde reddetmeksizin 19 Eylül 2008 tarihinde yanıtlanmasından dolayı şikâyetinde bulunabileceği bir gerçektir; bununla birlikte, bu durumun davacıların aktif bir katkıda bulunmadıkları bir pişmanlık başvurusundan yararlanma olasılığı üzerinde hiçbir etkisi bulunmamaktadır.

171. Bütün bu nedenlerden dolayı, Komisyon'un iyi yönetim ilkesinin ve Temel Haklar Şartı'nın 41. maddesinin veya eşit muamele ve adillik ilkelerinin, hiçbir hakları bulunmayan Emesa ve Galycas'ı Arcelor España tarafından yapılan pişmanlık başvurusundan yararlanma kapsamına almamasıyla ve bu doğrultuda, Komisyon'un Arcelor Mittal España'ya verdiği miktara benzer bir para cezası indirimi vermemesiyle ihlal edilmediği sonucuna varılmalıdır.
172. Bu nedenle, ikinci iddia tamamen reddedilmelidir.

3. Pişmanlık Bildirisinin 23. maddesinin ihlal edildiğini ileri süren üçüncü iddia

Tarafların iddiaları

173. Emesa ve Galycas esas itibariyle Emesa defterlerinin ihlalin süresinin ve ciddiyetinin belirlenmesine ilişkin kararlı bir etkiye sahip olduğunu iddia etmektedir. Bu bakımdan Avrupa Kulübü ve İspanya Kulübü bağlamında düzenlenen toplantıları listeleyen çekişmeli kararın 2. ve 4. eklerine atıfta bulunmaktadır ve İspanya Kulübüne ilişkin birçok sayfanın ve Avrupa Kulübüne ilişkin birkaç sayfanın sadece bu defterlere dayanarak yazılmış olabileceğini ileri sürmektedirler. Komisyon tarafından da çekişmeli kararda kabul edildiği üzere, bu delillerin katma değerinin tartışılmaz olduğunu düşünülmektedirler.
174. Emesa defterlerinin 11 Kasım 1992-Nisan 1997 tarihleri arasında işledikleri ihlalin tek delili olduğunu belirtmektedirler.
175. Emesa ve Galycas, Pişmanlık Bildirisinin 23. maddesi içeriği göz önüne alınarak, bu delil yeni gerçekler tesis etmeyi ve ihlalin süresini uzatmayı ve ciddiyetini artırmayı mümkün hale getirdiği için 11 Kasım 1992-Nisan 1997 tarihleri arasındaki dönem için kendilerine kısmi muafiyet verilmesi gerektiğini ileri sürmektedirler. Bu bakımdan, bu delilin Komisyonun bilmediği gerçeklerle ilgili olduğunun düşünülmesini sağlamak için Komisyonun bu gerçeklerle ilgili hiçbir bilgisinin olmaması gerekliliğinin mantık dışı olacağını eklemektedirler. Bunun yerine, önemli olan ihlalin süresi ve ciddiyeti üzerindeki etkidir.
176. Bu tür bir kısmi muafiyet verilmediği takdirde bu durumun Emesa defterlerinde bulunan gerçeklerin yanlış bir yorumunu ve eşit muamele ilkesinin ihlalini teşkil edebileceğini ileri sürmektedirler.
177. Emesa ve Galycas, İspanya Anlaşmasının varlığının tamamen Emesa defterlerinin sunulmasına bağlı olmasından dolayı İspanya Kulübünün 'önem artırıcı'yı belirlemek için dikkate alınmaması gerektiğini ve bu doğrultuda, İspanya Kulübü için % 19 olan artırıcının azaltılması gerektiğini iddia etmektedir.
178. Son olarak, esas itibariyle Komisyon'un karar alma uygulamasının onlara kısmi muafiyet vermesi gerektiğini ileri sürmektedirler.
179. Komisyon bu iddialara itiraz etmektedir.

Mahkemenin Bulguları

180. Pişmanlık Bildirisinin 23. maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca:

‘...Eğer bir teşebbüs Komisyon’a önceden bilmediği ve şüpheli kartelin önemi veya süresi üzerinde doğrudan bir etkisi bulunan gerçeklerle ilgili delil sağlarsa, Komisyon bu delili sağlayan teşebbüse uygulanacak olan herhangi bir para cezasını belirlerken bu unsurları dikkate almayacaktır.’

181. Davacılar eski ana şirketleri Arcelor Mittal España’ya verilen para cezası miktarında indiriminden hak iddia edemeyecekleri için ikinci iddianın reddedilmesi gerektiği hatırlatılmalıdır.

182. Bu nedenle, Emesa ve Galycas bu madde kapsamında belgeleri sağlayan teşebbüs olmadıkları için bu bildirisinin 23. maddesine dayanamazlar.

183. Belgelerin Emesa tarafından hazırlanmış olması bu değerlendirmenin yerindeliğini sorgulayamaz.

184. Yeni gerçekler tesis etmeyi ve ihlalin süresini uzatmayı ve ciddiyetini artırmayı olanaklı hale getiren delili sağlayan teşebbüse verilen para cezası indirimine ilişkin olarak davacıların dayandığı karar alma uygulamasının söz konusu konuyla bir ilgisi bulunmamaktadır. Davacılar bu tür delili Komisyona sağlayan teşebbüs olmamıştır.

185. Bununla beraber, davacıların durumu, Arcelor Mittal pişmanlık başvurusunda bulunan şirket olduğundan Pişmanlık Bildirisinin 23. maddesi kapsamında o şirketin durumuyla hiçbir şekilde kıyaslanamaz.

186. Dolayısıyla, üçüncü iddia reddedilmelidir.

187. Yukarıda belirtilen hususların tümünden, başvurular tarafından öne sürülen hukuki iddiaların hiçbiri haklı nedenlere dayanmadığı görülmektedir. Dolayısıyla, iptal davası, dava koşulları altında Mahkemenin davacılar verilen para cezası miktarında uyarılama yapmak için sınırsız yargı yetkisi kullanmasını gerektirmeksizin bütünüyle reddedilmelidir.

Masraflar

188. Usul Kuralları'nın 134/1. maddesinin ilk bendi kapsamında, haklı çıkan tarafın savunmasında talep edildiği takdirde davasında haksız çıkan tarafın masrafları ödemesine karar verilir.

189. Başvuranlar haksız oldukları ve Komisyon ve Konsey masrafların ödenmesi talebinde bulunduğu için davacılar kendi masraflarını ve Komisyon ve Konsey'in masraflarını karşılamasına karar verilmelidir.

190. Usul Kuralları'nın 139/a maddesi bir tarafın, özellikle dava açık bir şekilde usulün suiistimalini teşkil ettiği durumlarda, Divanın kaçınılmaz bir şekilde masraf yapmasına neden olduğu hallerde, Divan o tarafın kendilerine geri ödeme yapmasına karar verebilir.

191. Mevcut davada 16 Mayıs 2014 tarihli kararla, Mahkemenin Komisyonun kendisine sunulmasına karar verdiği 17 Aralık 2013 tarihli usulün düzenlenmesi önlemlerine konu olan belgelerin gizli nüshasının henüz verilmediği hatırlatılmaktadır.
192. 23 Mayıs 2014 tarihinde Komisyon bu belgelerin gizli olmayan nüshasını mahkemeye iletmiştir.
193. 12 Haziran 2014 tarihli kararla Mahkeme Komisyonun bu belgelerin gizli nüshasını vermesine karar vermiştir.
194. Komisyon 16 Haziran 2014 tarihinde bu kararı yerine getirmiştir.
195. Bu nedenle, Mahkemenin yapmak zorunda kaldığı ve kaçınılmış olabilecek olan masrafların miktarı göz önüne alınarak Komisyonun Mahkemeye masrafların bir bölümü olan 1.500 Euro'yu geri ödemesi emrinin verilmesi uygun olur.

Bu gerekçelerle,

GENEL MAHKEME (Altıncı Daire)

1. Davanın reddine,

2. Emesa-Trefilería AŞ ve Industrias Galycas AŞ'nin kendi masraflarını karşılamasını ve Avrupa Komisyonu'nun ve AB Konseyi'nin masraflarını ödemesine,

3. Komisyonun Mahkemenin yapmak zorunda kaldığı masrafların bir kısmının geri ödemesini yapması için Usul Kuralları'nın 139/a maddesi kapsamında Mahkemeye 1.500 Euro tutarında ödeme yapmasına

karar vermiştir.

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

15 Temmuz 2015 tarihinde Luxembourg'da halka açık oturumda ilan edilmiştir.